

Attituder

Spillested: Thorvaldsens Museum

Spilleperiode: 3. – 10. juni

Anmeldt af: Kristoffer Fløe Dalsgård

Skynd dig ind og se den hvis...

... du vil se, om min kritik er berettiget.

Ida Bruns Attituder kan vel bedst karakteriseres som et misfoster. En bizar oplevelse placeret et sted mellem en salon, et kagehistorisk foredrag og en Virtual Reality-tur i hurlumhejland – alt sammen garneret med noget jeg tror var en performance. Ideen virkede ellers så god: man ville hylde “danmarks første performance-kunstner”, Ida Brun, der tilbage i starten af attenhundretallet var festens clou, når de intellektuelle mødtes fra nær og fjern til salon. Hun havde lært sig at portrættere antikkens statuer med sin krop og med den bringe fordums store eventyr med sig ind i salonerne, hvor alverdens kloge hoveder så kunne begejstres over den lille pige, med det store talent. Med det udgangspunkt forstår man jo hurtigt, hvorfor søndagens forestilling var henlagt til Thorvaldsens Museum, for man finder næppe et sted, hvor billedhuggerkunsten fremvises finere. En perfekt ramme, faktisk. Men selv den bedste ramme skjuler jo ikke en klatmalers smørierer, og sådan gælder det også med optrædener på museer. Fra starten var det mærkeligt. En pige på et

bord i et lille rum foran en storskærm med uspecificerede digte. Sammenhængen måtte vi gætte os til. Og sådan fortsatte det. For pludselig hoppede hun ned fra bordet og forsvandt, og vi var nu overladt til en midaldrende kvinde i hvid turban, der begyndte at udrede for os, hvordan konditorkunsten havde haft direkte indvirkning på den europæiske historie – fra den franske revolution og napoleonshatte til wienerbrødets betydning for enevældens endeligt herhjemme. Nuvel, man skal jo have et åbent sind, og tankeeksperimentet var sjovt nok, bevares, men hvordan kagehistorie og Ida Brun hænger sammen blev bestemt ikke klarere efterhånden, som balladen skred fremad. Igen var vi overladt til os selv. Til gengæld blev det klarere og klarere, at målet med forestillingen synes at være at få skræmt så mange væk som muligt. Ved start var vi omkring tyve. En time senere var en gået, fordi hun blev tvangsindlagt til at iføre sig en virtual-reality brille(!) og fik kvalme, to forsvandt uden at se sig tilbage, og fem var fanget under et stykke nervøs velour, omringet af trylledejsfigurer og dårlige nerver. Det meste havde sådan set været ganske udmærket, hvis man nu havde prioriteret at fortælle én sammenhængende historie. Et narrativ med start, midte og slutning. Eller i det mindste bare en form for fokus. I stedet fandt jeg til slut mig selv i færd med at synge fødselsdagssang, mens jeg havde et EU-flag i skoen, og der stod en mand, pakket ind i pap, og råbte på en stol. Forvirret? Det er jeg også...